

Με τὴν νίκη τῆς Ἀθήνας νίκης μούφαλαν κοντάκι . . .
ἀμὲν ἔκεινος ὁ Καρτάλης; ἀμὲν αὐτὸ τὸ Βολιωτάκι;

Ἄχ! Καρτάλη μου Βολιώτη,
πὼς δὲν εἶχες ἀλόγου μύτη;
κί' ὅταν μούγες φαγοπότι
'στὸ μεγάλο σου τὸ σπῆτι,

κί' ὅταν μούφερνες τῆς πῆτας, τὸ μοςάχο τὸ κρασί,
πὼς θὰ κινδυνεύσῃς νάβῃς, δὲν τὸ 'πρόβλεπες καί σοι;

Ἄχ! Ἀντώνη μ',
ἄχ! Κορδόνι μ',
κῶτα πῆτα μ',
τηγανίτη μ'.

Με τὴν νίκη τῆς Ἀθήνας τί γὰρ ποὺ τὴν ἐπῆρα! . . .
κί' ἄλλον δεύτερον Ἀντώνη μού' μαυρίσαν μὲς 'στὴ Σύρα,
τὸν πιστὸ Μαυροοράδο, τῆς Κορδόνικας τὸ καμάρι,
κί' ἄσπρισαν τὸν Καλαχάχη.

Καί τοὺς ἐξῆ Συριανοὺς μου 'πίστευε πὼς θὰ τοὺς πάρω...
ἄσπρισαν κί' αὐτὸν ἀκόμη τὸν Τσιροπινὸν τὸν Τσάρο,
ποῦ μὲ τοῦτο τόνονά του Κορδονάκος πρέπει νάναί
νὰ τὸν ἔχουν σύμβολόν των ἔσοι τσίροι μου πεινῶνε.

Ἄχ! Ἀντώνη μ' Συριανέ μ',
πῶστε φίλε Κορδονέ μ',
ἄχ! λουκουμάκι μ' Συριανά,
πὼς μου 'βγήκατε ζυνα;

Χάνω καί τὸν Εὐταξία, τὸν Θανάση δηλαδή,
τῆς ἁγίας Κορδονάρας νεοφώτιστο παιδί.

Ἄχ! τὸ κάλλος σου πὼς ἔδω,
προσφιλές παππαδοπιδί;

Κάποιος τις Παππαλουκῆς μ' ἔβαν Μάστορη μακριόλο
ἔφαγαν μαστορικὸ τὸν Θανάση τὸν Ὀζόλο,
κί' ὁ Θανάσης μου μὲ πίκρα καί πολὺ παθητικὰ
τὸ Βαγγέλιο μὲς διαβάζει καὶ κατὰ Παππαλουκῆ.

Ἄχ! Θανάση μου μικρὸ μ',
ἄχ! Ὀπούντιε Λοκρέ μ',
μὲς 'στὴν κάθε στρουγγάκι μ' ἤμῃκες,
μὲ τὸν Μάστορη σου 'βρήκες.

Πῆν 'στὸ βρόντο τόσο φίλοι, ποῦ μ' ἐγόρασαν χαλβα,
κρίμα κρίμα ποῦ μ' ἔλεγαν Σαββῶν κί' Ἰερωβ.
Πρὸς τί τάχα Σαββῶν μὲ φωνάζ' ἢ συντροφιά;
κί' εἶμαι Σαββῶν ἐγὼ δίχως χιλιοψρία;

Πὼς σὲς φαίνεται καί τοῦτο; . . . νικητὴς καί νικημένος...
νὰ κερδίσω κί' ἔντοςούτω νὰ λογίζωμαι χαμένος.

Κί' ὅμως φέγγω, κί' ὅμως λάμπω,
καί λαχτάρισα ξανά
μὲ νταούλι καί ζουρνά
'στὸ γνωστό σοὺ σπῆτι νῆμπω,
σὰν νὰ λέμε 'στὸ Παλάτι,
καί μὲ γδούπους καί σεσημοὺς
εἰς τὸ πρῶτο σκαλοπατί
ν' ἀποθέσω τοὺς θεσμούς,
καί τὰ κόκκινα σκουφάκια μ',
συμπλιτάκι μ', ἀδελφάκι μ'.

Τάδε λέγεις κί' ὁ Σωτήρας, ὁ Τζωρτζάκης τῆς Κερκυράς.

Τώρα ἀκούστε κί' ἐμὲ μὲ ταῦτά σοὺ τεντωμένα . . .
θρίαμβος μὲς 'στὸς Κορפוὺς, 'στὴν πρωτεύουσα μίτ' ἔνα.
'Ἔτυχε 'στῆς ἐλκογαίς μὲς νάβῃ κί' ὁ Βαλδὴ Ρουσόυ,
καί φραντζάρομαι τί θάπε, ποῦ δὲν ἐβγάλα μισό.

Μοῦ 'μαυρίσαν τὸν Ρετσίνα, 'σφύριξαν τὰρχοντικό μου,
'μαυρίσαν καί τὸ Τζωνάκι, ποῦ θὰ πῶκα ν' δικό μου.
'Ὅμως καί τὸν Πεσματζόγλου μού 'μαυρίσαν τὸν παγκιέρη,
ποῦ κί' αὐτὸν θὰ τὸν 'περοῦσα μὲς 'στὸν φίλον τὸ τερτέρι.

Ἄχ! Τζωνάκι μ',
Ρετσίνα μ',
Πεσματζόγλου μου καί πάγκα μ',
συναλλάγματα καί φράγκα μ'.

Κί' ὁ Φλογιάτης 'χάθηκε μὲ πάλλα τὰ λοιπά,
κί' ἔγινε κἀὸ ζερνικό καί χαλασὸς Κυρίου,
'μαυρίστηκαν κί' ὀνόματα σύνθετα μὲ παππα,
ὁ Παππαβασιλείου μου κί' ὁ Παππασωτηρίου.

Φλογιάτη μ',
κέντρο, σπῆτι μ',
Βασιλείου μ', Σωτηρίου μ',
θῦματα τοῦ μαρτυρίου μ'.

Τώρα σοὺ βλέπω συθρυπωπὸς σὰν τὴν ἀποκνηθίλωσι,
κρίμα 'στὸ λόγο ποῦβγάλα, κρίμα 'στὴ δικαθίλωσι.
'Ἐκεῖνος ὁ Δραγκοῦμαρος ἀληθινὰ μ' ἀδίκησε,
ὁ Στέφανος τὸν Κόρδονο τὸν ἔκανε κί' ἐνίκησε,
ὅμως τὴν ἐπάθε γκαμά καί τοῦτ' ἢ μία τζόγκα
καί σήμερα τὸ μοῦσι του μαζὲ μὲ μοιρολόγια.

Ἄχ! Μικτὸ μου, μπαλκονάκι μ',
ρεδιγκότα μ', σκαρινάκι μ',
ρουκετίτσας, φουροράκι μ',
καροτσιτσάκι καί καθράκι μ'.

Καί 'στὴν Ἀθήνα θάβγαίνα κατὰλευκος βεβίσιος,
ἂν δὲν παραπεισμάτωναν ψηλοκαπελαδοῦρσι . . .
μὰ πάει κί' ὁ Σκουλοῦδης μὲς, ὁ Χιότις, ὁ Θεβιάσιος,
ποῦχει τὰσῆμα τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημοκουμπούρας.

Ἄχ! Σκουλοῦδη μ',
ἀγγελουδί μ'
καί λουλοῦδι μ';

Χάνω καί τὸν Πλατούτσα μου, τὸν φίλο μου τὸν πάνυ,
ποῦ 'πρόσεχε τὰ γίδια μου μὴ φύγουν ἀπ' τὴ στάνη.

Ἄχ! Πλατούτσα μ', ἄχ! Ἀργεῖτη μ',
καί γλυκόλαλε 'σπουργίτη μ'.

Ὡς ἕκατὸ τὰ γίδια μου καί πρὸ πολλὰ τὰ βγάζω,
κουδώντας τὸ ποδάρι μου τὴ γόδα μου κυττάζω,
πέρνω καί τὴν ἐλίτσα μου καί τὴν βουτώ 'στ' ἀλάτι,
καί μὲ μετῶ τὰ γίδια μου, μὲ βλέπω 'στὸ Παλάτι,
μὰ κί' ἂν δὲν ἔλθῃ μὴνυμα τοῦ Παλατιοῦ ὀηλό
γκαμά τὴ ζαχαρένια μου ποτὲ μου δὲν χιλῶ.